

вирівнювання платіжного балансу. Автор констатує, що кредити ніколи не можуть бути засобом для виходу із кризи, а тільки слугують «відтягненням» часу до дефолту.

Таким чином, зі зростанням фінансового співробітництва України з Міжнародним валютним фондом останній активно визначає орієнтири розвитку національної валютної системи, залучаючись до питань розробки національної валютної політики. Зазначена діяльність Фонду має неоднозначний характер, що спонукає до поширення дискусій навколо питання ефективності впливу МВФ на трансформаційні процеси національної валютної системи.

Література:

1. Гроші та кредит: Підручник / За ред. Савлука М.І. – К. : КНЕУ, 2011. – 589 с.
2. Федосов В., Опарін В., Льовочкін С. Фінансова реструктуризація в Україні: Проблеми і напрями: Монографія / За наук. ред. В.Федосова. - К.: КНЕУ.
3. Полагнин Д. Д. Вплив кредитів МВФ на грошову систему України / Д. Д. Полагнин, І. В. Марущак. // Молодий вчений. – 2018. – №5. – С. 748–751.
4. Чайковський Я. І. Аналітична оцінка кредитних взаємовідносин України та Міжнародного валютного фонду / Я. І. Чайковський. // Економічний аналіз. – 2015. – №21. – С. 205–211.
5. Брухнов Д.А. Міжнародний валютний фонд [Електронний ресурс] / Д.А. Брухнов, В.О. Корнієнко // Науково-технічна конференція ВНТУ 2020. – Режим доступу: <http://ir.lib.vntu.edu.ua/handle/123456789/29828>
6. Іваницька О. М. Вплив траншів МВФ на економіку України [Електронний ресурс] / О. М. Іваницька. – 2015. – Режим доступу до ресурсу: <http://ktpu.kpi.ua/ua/vpliv-transhiv/>.

Солопенко Т.В.

*«Фінанси, банківська справа та страхування», аспірант
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»*

Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри фінансів Жибер Т. В.

ПРОГРАМНИЙ МЕТОД УПРАВЛІННЯ У ПУБЛІЧНИХ ФІНАНСАХ

Цільове програмування на базі програмно-цільового методу менеджменту [1] у науці фінансового управління має історію використання окремо від бюджетування у публічних фінансах, тому вважаємо за доцільне розмежовувати систему державного програмування і використання програм у бюджетуванні на макрорівні.

Визначною властивістю програмного методу в управлінні системою, об'єктом чи при вирішенні завдань є прогнозування майбутніх станів системи, визначення доступних ресурсів та складання конкретної програми досягнення бажаних результатів у вигляді найчастіше поточних завдань та заходів програми, які ведуть до конкретизованої цілі [2]. Б. Шорова та А. Думанова перелічують підстави для використання програмного підходу в економіці (і фінансах зокрема): 1) коли неможливо комплексно вирішити проблему на основі чинного ринкового механізму; 2) коли для широкомасштабного поширення принципово нових науково-технічних досягнень потрібна державна підтримка; коли вирішення проблеми неможливе без координації змін в технологічно пов'язаних галузях [3].

З урахуванням особливостей розглядаємо практику використання програмно-цільового методу управління публічними фінансами на досвіді таких країн як Російська Федерація, Німеччина, Китайська Народна Республіка та Казахстан. Ці країни мають таку спільну ознаку як впливові чітко визначені автономні території та потребу у гармонізації їхнього розвитку.

Оновлений метод програмно-цільового планування розвитку з використанням прийомів стратегічного управління використовується у Російській Федерації з 1997 року, він є частиною стратегічного планування – важливого інструменту управління регіональним соціально-економічним розвитком, основною метою якого є зростання якості життя населення на основі використання потенційних можливостей території [4].

Досвід Німеччини у програмно-цільовому управлінні виражається через завдання державного управління в розробленні фінансово-політичних цілей у рамках своєї децентралізованої бюджетної відповідальності за умов ринкової економіки та централізованого законодавства ЄС про обов'язковість застосування програмно-цільового методу управління на рівні країн.

Важливим для Німеччини централізованим інструментом управління є систематичний контролінг поточних результатів на основі результативних показників, яких дуже незначна кількість (3-5) за програмою, серед них визначені ключові та вирішальні для подальшого контракту з установою-виконавцем.

Досвід Республіки Казахстану у використанні програмно-цільового методу управління на основі стратегічного планування окрім загальнодержавних та регіональних програм має такий елемент як державні програми науково-технічного спрямування (НТП – науково-технічні програми). Програмно-цільовий метод фінансування науки є ключовим способом державного регулювання науково-інноваційної сфери у цій країні. Подібна система вважається ефективною через концентрацію наявних публічних коштів і сприяння залученню додаткових ресурсів з інших джерел.

Досвід Китаю у застосуванні оновленого програмно-цільового методу управління полягає у тому, що «після 2000 року Китай провів бюджетну реформу, суть якої була у виокремленні ключових міністерств та визначенні їм завдань у межах цільових коштів», стверджує Т.В. Жибер. Основою для розподілу цілей став розглянутий і затверджений п'ятирічний план, а також наскрізні бенчмарки – стратегічні багаторічні державні програми як підстави для орієнтиру на пріоритети витрачання державних коштів. «З цільових фондів, які управляються провідними міністерствами та іншими спеціальними органами центральної і регіональної виконавчої влади, країна фінансує проекти в межах державних програм, сформульованих чітко за стратегічними пріоритетами. Процедура затвердження інноваційних чи капітальних видатків у КНР ретельна і не суб'єктивна. Державні програми Китаю розробляються і фінансуються з огляду на конкретні завдання для розвитку, при цьому КНР вдало, як показав досвід останніх 20 років, визначає напрямки розвитку високих технологій» [5].

Таким чином, у програмно-цільового управління як складника стратегічного планування на макрорівні є такі завдання: концентрація акумульованих публічних ресурсів

на пріоритетних за державною політикою напрямках для посилення розвитку і покращення рівня життя населення; цільова орієнтація та адресність витрачання публічних коштів; взаємозв'язок між програмами слугує превентивним інструментом неефективного чи дубльованого витрачання бюджетних коштів. Однак у цільових програм є ризик перетворитися у зведений координаційний документ, що не дасть змоги виконати цільову функцію з перетворення об'єкта управління. Він є наслідком переоцінки можливостей прогнозування у разі його використання як інструменту проектування майбутнього [6].

Література:

1. Державне регулювання економіки / С. М. Чистов, А. Є. Никифоров, Т. Ф. Куценко та ін. — К.: КНЕУ, 2000. — 316 с.
2. Геєць В. М. Державні цільові програми та упорядкування програмного процесу в бюджетній сфері / [В. М. Геєць, О. І. Амоша, Т. І. Приходько, В. П. Александрова, В. В. Близнюк] ; Ін-т економіки та прогнозування НАН України. — К. : Наук. думка, 2008. — 384 с.
3. Шорова, Б. В., & Думанова, А. Х. (2012). Алгоритм разработки и реализации программно-целевого метода управления устойчивым развитием региона. Вопросы экономики и права, (44), 75-79.
4. Митрофанова И.В., Цулая И.Н. Программно-целевой подход в системе стратегического управления территориальным развитием: критическое осмысление современного отечественного и зарубежного опыта // Национальные интересы: приоритеты и безопасность. — 2008. — № 10. — С. 46-54.
5. Жибер Т. В. Пріоритети державного фінансового регулювання соціально-економічного розвитку Китайської народної республіки / Т. В. Жибер // Китаєзнавчі дослідження : зб. наук. пр. / Нац. акад. наук України, Ін-т сходознав. ім. А. Ю. Кримського, Укр. асоц. китаєзнавців ; [редкол.: В. О. Кіктенко (голов. ред.) та ін.]. — Київ, 2018. — № 1. — С. 23-35. — С. 30
6. Сычанина, С. Н., & Шичих, Р. А. (2013). Программно-целевое управление: генезис и тенденции развития. Научный вестник Южного института менеджмента, (4, 37-42). — С. 40

Стасюк С.

*«Фінансові технології та інновації», 6 курс
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»
Науковий керівник – д.е.н., професор Рязанова Н.С.*

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ РИНКУ КОРПОРАТИВНИХ ОБЛІГАЦІЙ В УКРАЇНІ

На сьогоднішній день в Україні відмічається процес трансформації економічної системи, якій притаманні проблеми обмеженості фінансових ресурсів підприємств та організацій. Одним із варіантів вирішення даної проблеми є розвиток ринку корпоративних облігацій (далі - РКО). Як показала практика розвинених країн, корпоративні облігації – це одне із головних джерел довгострокових інвестицій.

Оскільки РКО є ринком фінансових операцій, де кожен учасник прагне отримати дохід й користь від купівлі (продажу) облігацій, він потребує регулювання з метою запобігання спекуляцій і шахрайства, забезпечення всіх інтересів його учасників тощо. Тому дослідження, пов'язані з формуванням та розвитком регулювання даного ринку в Україні, є актуальними.

Аналіз сучасного стану розвитку РКО в Україні показав різкий спад ще після світової